

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/523/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112209951
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1112209951.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Š. L. K. A. X. G. B. Á. F. , bytom Y. F., Y. Č.. XX/XX, Slovenská republika, zastúpený JUDr. Ľubomírom Müllerom, euroadvokátom v Prahe, Symfonická č. 1496/9, Česká republika, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, Slovenská republika, o zaplatenie sumy 59,76 €, s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 31. marca 2014, č.k. 4 C 121/2012-53, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 31. marca 2014, č.k. 4 C 121/2012-53, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava I. uznesením (v poradí druhým) zo dňa 31.3.2014, č.k. 4 C 121/2012-53, I. uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 121,33 € na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia; II. odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že návrhom na začatie konania, doručený súdu dňa 30.3.2012, sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplatenia sumy 59,76 €. Uznesením (v poradí prvým) zo dňa 1.3.2013, č.k. 4 C 121/2012-39, bolo konanie zastavené podľa ustanovenia § 96 O.s.p., odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 60,66 €. Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.8.2013, č.k. 2 Co 388/2013-50, uznesenie súdu prvého stupňa (v poradí prvom) vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci súd prvého stupňa konal a rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p., keďže navrhovateľ dôvodne podaný návrh na začatie konania vzal späť pre správanie odporcu, ktorý plnil v intenciách petitu po podaní návrhu, ako to vyplýva z oznámení odporcu adresovaných navrhovateľovi podaním zo dňa 1.6.2012, 4.12.2012. Náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v sume 121,33 € priznal navrhovateľovi na základe jeho vyčíslenia a súčasne v odôvodnení súd prvého stupňa aj podrobne odôvodnil spôsob výpočtu, dôvodnosť. Platobným miestom je právny zástupca navrhovateľa podľa ustanovenia § 149 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní (v poradí prvom) mal úspech odporca, avšak mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže ich náhradu nežiadal (§ 224 ods. 3, § 142 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto uzneseniu vo výroku, ktorým súd prvého stupňa priznal navrhovateľovi náhradu trov konania, podal včas odvolanie odporca. Zdôraznil, že navrhovateľ si u neho uplatnil žiadosťou zo dňa 28.6.2011 odškodnenie materiálnej ujmy spolu v sume 1.284,90 € a nemateriálnej ujmy v sume 10.000,-- € podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov, za odsúdenie rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 98/81, pre trestný čin nenastúpenia služby v brannej moci podľa § 270 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona (zákon č. 86/1950 Zb.) na trest odňatia slobody v trvaní dva a pol roka nepodmienečne so

zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny. Žiadosť navrhovateľa vybavil a dňa 1.6.2012 rozhodol o priznaní odškodnenia v sume 810,13 €, dňa 4.12.2012 rozhodol o priznaní odškodnenia v sume 43,99 €, dňa 31.1.2013 rozhodol o priznaní odškodnenia v sume 740,43 € a tieto sumy aj vyplatil. Nárok na odškodnenie bol u neho navrhovateľom uplatnený jedinou žiadosťou. O tomto jedinom (celkovom) nároku navrhovateľa na odškodnenie vedie ale navrhovateľ súčasne päť ďalších súdnych konaní v rôznych štádiách konania: pod sp.zn. 9 C 81/2012 o zaplatenie sumy 26,56 € spolu s príslušenstvom (konanie bolo zastavené, o trovách konania súd rozhodne v konečnom rozhodnutí), pod sp.zn. 4 C 86/2012 o zaplatenie sumy 10.000,-- € spolu s príslušenstvom (konanie nie je skončené), pod sp.zn. 24 C 123/2012 o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 93,01 € od 29.12.2011 do zaplatenia (uznesením zo dňa 18.2.2013 súd konanie zastavil, odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 97,10 €; o jeho odvolaní proti uzneseniu vo výroku o náhrade trov konania rozhodnuté nebolo), pod sp.zn. 11 C 90/2012 o zaplatenie sumy 310,13 € spolu s príslušenstvom (uznesením zo dňa 27.2.2013 súd konanie zastavil, doteraz mu nebolo doručené rozhodnutie o náhrade trov konania), pod sp.zn. 21 C 80/2012 o zaplatenie sumy 995,82 € spolu s príslušenstvom (uznesením zo dňa 28.2.2013 bolo konanie zastavené, odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 354,84 €).

Odporca ďalej dôvodil, že z pohľadu právneho základu ide o jeden nárok na odškodnenie, ktorý navrhovateľ uplatnil u neho jednou žiadosťou o odškodnenie, hoci na súde uplatňoval čiastkové nároky viacerými návrhmi bez akéhokoľvek logického základu. Jediným vysvetlením uplatnenia si nároku navrhovateľom prostredníctvom niekoľkých čiastkových návrhov je rozsah navrhovateľovi priznaných nárokov na náhradu trov právneho zastúpenia, ktorý narastá úmerne narastajúcemu počtu súdnych konaní z toho istého nároku. Tým sa navrhovateľ a jeho právny zástupca snaží získať výhodu, ktorú procesné právo nepredpokladá a súčasne je takéto konanie spôsobilé spôsobiť odporcovi škodu, má znaky zneužitia práva, šikany; takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu. Náhrada trov konania nemá smerovať k nejakej forme potrestania povinného účastníka, ale jedine k tomu, aby sa oprávnenej strane kompenzovali náklady, ktoré boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva; nie je formou obohacovania sa na úkor povinnej strany. Vo všetkých vyššie uvádzaných veciach ide pritom o jednoduché spory. Všetky uplatnené nároky (v minimálnych výškach) nevyžadujú žiadne špeciálne alebo fyzicky, psychicky, či finančne, náročné dokazovania, pretože vyplývajú priamo zo zákona, ktorý presným a jednoznačným spôsobom určuje výšku jednotlivých nárokov, a teda nie je potrebné žiadne výnimočné dokazovanie. Zdôraznil pritom povinnosti advokáta zakotvené v ustanovení § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. V prejednávanej veci právny zástupca navrhovateľa nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keďže jeho úkony nevykazujú známky žiadnej hospodárnosti poskytovania právnych služieb, nie je v súlade s profesijnou etikou advokáta, nie je v súlade s ponímaním dobrých mravov. Sám si je vedomý, že uplatnené nároky neuhradil včas, v šesťmesačnej lehote, ale táto skutočnosť nemôže byť dôvodom pre priznanie trov právneho zastúpenia v požadovanej výške. Každý má právo na spravodlivý proces, preto nie je možné tolerovať, ani procesnej strane, ktorá je z hmotnoprávneho hľadiska v práve, zneužívanie subjektívneho procesného práva na ujmu protistrany. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2012, č.k. 5 Co 598/2012-50, ktorý poukázal na postup navrhovateľa (totožný s postupom v tomto prípade), ktorý konal v rozpore so zásadou účelnosti a hospodárnosti konania, keď sa viacerými návrhmi domáhal nároku, ktorý možno uplatniť jednou žalobou. Požiadavka na účelnosť a hospodárnosť konania nekoliduje s dispozičnou zásadou procesného práva. Výlučne na navrhovateľovi je, koho a akým spôsobom bude žalovať, avšak takéto postup musí byť v súlade s ostatnými zásadami súdneho konania a navrhovateľ si musí byť v tomto prípade vedomý toho, že v prípade, ak súd bude spôsob uplatnenia nároku považovať za nehospodárny, neprizná mu náhradu trov konania. Odporca ďalej dôvodil, že súd má z úradnej činnosti vedomosť o tom, že právny zástupca v mene viacerých fyzických osôb vedie voči odporcovi niekoľko desiatok, ak nie stoviek súdnych sporov, ktoré boli umelo vytvorené takým spôsobom, ako je to aj v predmetnej veci (uplatnenie nárokov podľa zákona č. 119/1990 Zb. jednou žiadosťou o odškodnenie a následné uplatnenie čiastkových nárokov na súde samostatnými žalobami), a preto nie je pochybnosť o tom, že účelom vytvárania týchto sporov bolo obohacovanie sa právneho zástupcu navrhovateľa. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 988/2012, z ktorého vyplýva, že typový spôsob uplatnenia pohľadávky je dôkazom toho, že účelom právneho zastúpenia nie je poskytovanie právnej pomoci, ale parazitovanie na drobných pohľadávkach voči občanom, ktoré sú umelo navyšované do nezmyselnej výšky za účelom zabezpečenia ľahkého zárobku. Takéto správanie je zneužitím práva na zastúpenie advokátom, resp. dokonca procesnou šikanou, a preto takéto trov konania nemožno priznať, hoci bol účastník vo veci samej úspešný. Vytýkal súdu prvého stupňa, že

sa nevysporiadal s právnou stránkou veci, nesprávne aplikoval právny predpis, neúplne zistil skutkový stav veci. Odvolaciemu súdu navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť postupom podľa ustanovenia § 220 O.s.p. a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznať. Náhradu trov odvolacieho konania nežiadal. Posudzujúc odvolanie tiež podľa obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.) odporca namieta dôvodnosť, účelnosť priznaných trov konania navrhovateľovi, pripomína drobný spor.

Navrhovateľ odvolanie nepodal. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhol odvolaciemu súdu uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v sume 24,64 €. Náhrada trov konania priznaná mu napadnutým uznesením bola dôvodná, čo opakovane uvádzal aj Krajský súd v Bratislave vo veciach vedených pod sp.zn. 5 Co 434/2012 (navrhovateľ Y. D.), pod sp.zn. 5 Co 492/2012 (navrhovateľka H. N.), pod sp.zn. 6 Co 18/2013 (navrhovateľ E. Š.A.), pod sp.zn. 5 Co 259/2013 (navrhovateľ E. H.), pod sp.zn. 14 Co 25/2013 (navrhovateľ E. H.), pod sp.zn. 6 Co 256/2013 (navrhovateľ E. H.), pod sp.zn. 5 Co 525/2013 (navrhovateľ H. Š.), pod sp.zn. 4 Co 223/2013 (navrhovateľ G. F.), pod sp.zn. 4 Co 337/2013 (navrhovateľ V. V.). Odporca v šesťmesačnej zákonnej lehote na jeho žiadosť o odškodnenie nereagoval, reagoval až po podaní návrhov čiastkových. Dňa 1.6.2012 mu priznal len niektoré položky, dňa 4.12.2012 mu priznal úrok z omeškania, listom zo dňa 31.1.2013 priznal zvyšok v sume 673,81 €, v ktorej sume boli aj úroky z omeškania z priznanej čiastky. Je zrejmé, že každá položka si vyžaduje svoj vlastný spôsob dokazovania. Základom problému bolo to, že odporca v zákonnej lehote jeho nárok nevybavil; stalo sa tak tiež sčasti zmätočným rozhodovaním odporcu. Odporcom spomínané rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sa týka veľkej agentúry skupujúcej drobné pohľadávky, aby potom neúmernými nákladmi konania „drtila“ rodinné rozpočty dlžníkov, ktorí opomenuli zaplatiť malý nedoplatok za elektrinu či plyn a sčasti ani o tom nevedeli. Sám navrhovateľ v predmetnej veci je súkromnou osobou s jediným cieľom, aby odporca svoju povinnosť splnil riadne a včas. Čo koná jeho právny zástupca v iných konaniach, sa odporcu netýka, nie je dôvod trestať ho nepriznaním trov konania.

Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.5.2015, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa nemožno potvrdiť a ani zmeniť.

Z obsahu spisu, predovšetkým z návrhu na začatie konania, nepochybne vyplýva, že navrhovateľ sa návrhom podaným na súde prvého stupňa dňa 30.3.2012 domáha zaplata sumy 59,76 € spolu s 9 % úrokmi z omeškania od 29.12.2011 do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Suma 59,76 € zodpovedá náhrada cestovných výdavkov z miesta jeho bydliska na Okresný súd Prešov dňa 22.1.2010. Skutkovým základom bol rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 98/81, ktorým bol uznaný vinným trestným činom nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dva a pol roku nepodmienečne so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny, vrátane väzby od 3.6.1981 do 3.12.1983. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.1.1991, sp.zn. 4 Rtv 138/90, bol daný rozsudok zrušený vo výroku o treste a tiež boli zrušené všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo, stratili podklad. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.1.1991, sp.zn. 4 Rtv 138/90, bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jeden rok. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 22.1.2010, sp.zn. 41 Nt 10/2009, boli všetky dovtedy právoplatné rozhodnutia zrušené a následným uznesením zo dňa 15.3.2011, č.k. 5 Tv 3/2010-17, bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené, pretože žalovaný skutok nie je trestným činom a nebol dôvod vec postúpiť. Na základe vyššie uvedeného právneho a skutkového dôvodu podaním zo dňa 28.6.2011 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (doručený mu dňa 1.7.2011) o odškodnenie všetkých z toho prameniacych nárokov, v rámci nich aj v sume 59,76 €; odporca mal o nárokoch rozhodnúť v lehote 6 mesiacov od podania žiadosti, čo sa ale nestalo. Zostalo tiež nepochybné, že navrhovateľ sa uspokojenia jednotlivých (čiastkových) nárokov domáha na súde prvého stupňa samostatnými návrhmi vedenými pod sp. zn. 9 C 81/2012 (o zaplata sumy 26,56 € spolu s príslušenstvom), pod sp.zn. 4 C 86/2012 (o zaplata sumy 10.000,-- € spolu s príslušenstvom), pod sp.zn. 24 C 123/2012 (o zaplata úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 93,01 € od 29.12.2011 do zaplata), pod sp.zn. 11 C 90/2012 (o zaplata sumy 310,13 € spolu s príslušenstvom), pod sp.zn. 21 C 80/2012 (o zaplata sumy 995,82 € spolu s príslušenstvom), v prejednáwanej veci (pod sp.zn. 4 C 121/2012 o zaplata sumy 59,76 € spolu s príslušenstvom). Sumu 59,76 € odporca zaplatil navrhovateľovi po podaní návrhu na súd, z ktorého

dôvodu potom navrhovateľ zobral návrh späť v celom rozsahu a súd prvého stupňa konanie zastavil podľa ustanovenia § 96 O.s.p.

Predmetom vecného a právneho preskúmania napadnutého uznesenia (v poradí druhého) je len výrok v poradí prvý, ktorým súd prvého stupňa priznal navrhovateľovi náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v celkovej sume 121,33 € za 5 úkonov právnej služby: prevzatie prípadu a príprava právneho zastúpenia, napísanie návrhu na začatie konania dňa 30.3.2012, podanie na súd - návrh na čiastočné zastavenie konania zo dňa 18.8.2012, písomné podanie na súd - stanovisko k vyjadreniu odporcu zo dňa 5.9.2012, písomné podanie na súd - späťvzatie doručené súdu dňa 21.1.2013. Uznesením (v poradí prvým) zo dňa 1.3.2013, č.k. 4 C 121/2012-39, súd prvého stupňa (výrokom II.) dôvodil, že navrhovateľovi patrí náhrada trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej služby (spolu 121,33 €): prevzatie prípadu a príprava právneho zastúpenia, napísanie návrhu na začatie konania dňa 30.3.2012, podanie na súd - návrh na čiastočné zastavenie konania zo dňa 18.8.2012, písomné podanie na súd - stanovisko k vyjadreniu odporcu zo dňa 5.9.2012, písomné podanie na súd - späťvzatie doručené súdu dňa 21.1.2013. Nadväzne na ustanovenie § 150 ods. 2, § 200ea ods. 1 O.s.p., § 146 ods. 2 O.s.p., považoval sumu 121,33 € neprimeranú k istine (59,76 €), a tak navrhovateľovi priznal náhradu trov konania len v polovici, v sume 60,66 €. Navrhovateľ odvolanie nepodal. Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.8.2013, č.k. 2 Co 388/2013-50, uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania navrhovateľovi zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa ak aplikoval ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. a vyslovil, že pomer výšky trov (121,33 €) k výške pohľadávky (59,76 €) je neprimeraný, bolo na úvahe súdu, aký pomer považuje za neprimeraný, avšak svoje rozhodnutie musí náležite odôvodniť, nemôže sa obmedziť len na všeobecné odôvodnenie o neprimeranosti. Riadne a presvedčivé odôvodnenie moderačného práva súdu podľa § 150 ods. 2 O.s.p. o trovách konania je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Túto požiadavku odôvodnenie napadnutého uznesenia o náhrade trov konania nespĺňalo. Súd mal tiež prihliadať na to, aby úspešný účastník len z dôvodu, že si uplatnil základné právo na súdnu ochranu, neutrpel majetkovú ujmu v dôsledku platenia trov konania, čím došlo k znehodnoteniu plného úspechu navrhovateľa. Ale aj rozhodnutím o povinnosti zaplatiť navrhovateľovi trovy konania len do výšky 60,66 € bolo nepochybne zasiahnuté aj do majetkovej sféry navrhovateľa, najmä v súvislosti s právnym zastúpením navrhovateľa advokátom. Uložil súdu prvého stupňa opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť.

Z daného uznesenia odvolacieho súdu (v poradí prvého) vyplýva, že sa odvolací súd nezaoberal otázkou, zásadou, platnou aj v občianskom súdnom konaní, a síce zásadou zákaz reformatio in peius, čo znamená, že nemožno rozhodnúť v prospech účastníka, ktorý odvolanie nepodal a v neprospech účastníka, ktorý odvolanie podal; nezaoberal sa účelnosťou náhrady trov konania, jednotlivých jej položiek. Nevyslovil, žeby nebolo možné na vec aplikovať ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p.

Je notoriou, že každý účastník má právo dať sa zastúpiť advokátom (§ 24, § 25 O.s.p.). Toto jeho právo nie je ničím obmedzené a v prípade, že je v konaní úspešný, patrí mu náhrada trov konania, avšak len tých, ktoré účelne vynaložil na uplatnenie a bránenie svojho práva; samozrejme za splnenia všetkých zákonných podmienok (§ 142 a nasl. O.s.p.).

Ak súd zastavuje konanie, zaoberá sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania v prvom rade tým, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Zavinenie tu treba posudzovať výlučne len z procesného hľadiska, teda podľa procesného výsledku. V prípade, že zastavenie konania zavinil účastník, súd prizná ostatným účastníkom náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Ak je konanie zastavené pre splnenie si povinnosti odporcom po podaní návrhu na súd (o čo ide v prejednávanej veci), má sa zásadne za to, že sám spôsobil, že konanie muselo byť zastavené a v prípade, že navrhovateľovi vznikli trovy konania, ktoré zodpovedajú účelne vynaloženým trovám, je odporca povinný tieto navrhovateľovi uhradiť v súlade s ustanovením § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. Týmto zákonnými zásadami sa súd prvého stupňa riadil; nemožno zohľadniť v prospech odvolateľa to, že navrhovateľ svoje nároky vyplývajúce z toho istého skutkového a právneho dôvodu uplatňuje na súde v rôznych samostatných konaniach. V takomto prípade ale musí byť osobitne ustálené, ktoré trovy právneho zastúpenia navrhovateľa sú alebo nie sú dôvodné.

Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníčkovi, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť; avšak len tie, ktoré účelne vynaložil, vynaloží, na uplatňovanie (bránenie) svojho práva. Týmito zásadami aj v nadväznosti na poslednú vetu predchádzajúceho odseku sa súd prvého stupňa dôsledne neriadil.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spĺňa síce formálne náležitosti, je preskúmateľné, podrobne odôvodnené, avšak súd nevychádzal zo všetkých rozhodujúcich právnych skutočností, vec nesprávne právne posúdil v otázke náhrady trov konania. Popri zásade úspechu účastníka v konaní súd musí skúmať aj účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie jeho práva. Trovy vynaložené účastníkom konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť možno definovať ako nevyhnutnosť alebo právnu možnosť vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc. Je nepochybné, že trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Účelne vynaložené (všetky) trovy právneho zastúpenia však nebude možné považovať v prípadoch, keď sám účastník svoj nárok po častiach uplatňuje vo viacerých samostatných konaniach (ako je tomu v prejednávanej veci), napr. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a pod. (v porovnaní s ostatnými súdnymi konaniami), vzťahujúcimi sa k tomu istému skutkovému a právnemu základu. Tým samozrejme nie je porušené ústavné právo účastníka (navrhovateľa) na právne zastúpenie, na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ústavné právo na rovnosť účastníkov, teda rovnosť procesných strán (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 18 veta prvá, tretia O.s.p.).

Súd prvého stupňa v odvolaní napadnutom rozsahu sa dopustil aj ďalšieho závažného pochybenia, a síce neriadil sa zásadou zákaz reformatio in peius, a súčasne nevysvetlil, prečo rozhodol v prospech navrhovateľa v plnom rozsahu, keď proti rozhodnutiu v poradí prvému, ktorým priznal navrhovateľovi náhradu trov konania (len) v sume 60,66 €, keď navrhovateľ proti nemu odvolanie nepodal, a v neprospech odporcu, ktorý odvolanie podal. Nevysvetlil, prečo vzhľadom na drobný spor už vec neposudzoval z pohľadu ustanovenia § 150 ods. 2, § 200ea ods. 1 O.s.p.

Nadväzne na všetko vyššie uvedené potom odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa (v poradí druhé) zrušil v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov odvolacieho konania odporcovi (§ 206 ods. 2 veta druhá O.s.p.) a vec mu vrátil v celom rozsahu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/, f/, ods. 2 O.s.p.). V ďalšom konaní súd prvého stupňa, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.), v prvom rade ustáli, nadväzne na všetky ďalšie (súvisiace) súdne konania (vedené na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 9 C 81/2012, 4 C 86/2012, 24 C 123/2012, 11 C 90/2012, 21 C 80/2012), účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia navrhovateľa v prejednávanej veci, nadväzne na všetky rozhodujúce právne skutočnosti vyplývajúce zo spisu v prejednávanej veci, pri zachovaní zásady reformatio in peius, zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 150 ods. 2, § 200ea ods. 1 O.s.p., o náhrade trov konania pred súdom prvého stupňa opätovne rozhodne podľa ustanovenia § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. Uznesenie bude obsahovať všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 169 ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1, 3, § 142 a nasl. O.s.p.).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.